

„Školjka z biserno matico, školjka z biserom! Milenko!“
 Njen obraz je bil kakor izpremenjen, iz zlatih plamenov dehteč.
 Milenku pa so vzdrhtele roke.

„Made!“

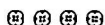
Pred njegovimi prsi se je lesketala njena dlan, na njej školjka in biser.

„Barica je dala biser Darku, jaz ga dajem tebi! Tvoja je školjka, Milenko, tvoj je biser!“

Dvoje rok se je iztegnilo proti njej.

„Made! In ti si moja.... ti si najlepši moj biser!“

In dvoje rok jo je objelo, njegovega obraza pa so se dotaknile njene ustnice.

SPOMINI NA KRESNI VEČER. (—n—)

Na nepregledno pozorišče časa stopajo neprestano nove osebe z novimi idejami in običaji ter vpletajo nove rože v venec preteklih dni, segajočih v sedanost.

Iz minulosti, ki se gubi v dalje, vstajajo spomini, z radostjo in veseljem prepojeni ali v tugo in bol odeti. Ej, vi spomini iz toplih mladih let, kdo bi vas ne ljubil?!

Zakaj ste prošli, dnevi mladih sanj, izpod varnega okrilja stare mamice v pisanem kožuhu!

Ali stara mamica je bila nekdaj tudi družica belim kresnicam. Tudi ona je kresovala ob vročih kresnih večerih. Kresovala ni v pisanem kožuhu; oblečena je bila kot vila v belo obleko iz domačega platna tkano in z belo pečo na glavi.

Stara mamica je naučila tudi mene pesem kresnic. Že takrat si je zaželela moja otroška duša toplega kresnega večera, zaželela si je pesmi in vročega plamena kresnih večerov. Saj mi je s kresno pesmijo vlila v otroško dušo ljubav do pesmi in do naše rodne grude.

Kaj ne, mamica v pisanem kožuhu s pečo kot sneg belo na glavi, da sem te verno poslušala, ko si mi pravila o beli nevesti z visokim vencem na glavi, o belih svatih, o vihrajoči zastavi, o godcu, z mehom piskajočim, in o bogatem polnočnem daru?

Kje si zdaj, mamica v pisanem kožuhu? Nocoj je kresni večer in zopet kresujejo kresnice:

„Bog daj, Bog daj dobro večer!“

Po brdih in gričih plameni gorijo. Nocoj je vrhunec božanskega ognja „Solnce.“

V globokih otožno donečih molovih akordih dvoglasnega kánona se razliva pesem kresnic v blagoslov božji po nočni od zvezd in od lune svetli krajini. Nocoj je kresni večer!

Po zračnem oceanu valuje kresna pesem, iz globine duše kipi v božanstveni večer. Pesem, porojena v davnini, vstaja iz duš pradedov, vstaja iz svojih grobov. To je pesem davnih dni, pesem iz zibeli na stépah nepreglednih. A v pesem kresnic cvili javkajoča piščal — glas sirot, zapuščenih in osamelih. To so razkropljene ptice, ki v noči iščejo zavetja pri majki zaželjeni.

In nočni roji večernih vil se vijejo, po štiri in štiri bele postave stopajo za piskajočim vodjo od hiše do hiše, pojoč pesem kresnic, pesem iz dni preteklih:

*Bog daj, Bog daj dobro večer,
za večerom bolje jutro.
Daj nam, Bože, dobro leto!*

*Komu bi je boljše dali:
al' mesašču, al' sunašču?
Daj nam, Bože, dobro leto!*

*Na to streho rosa pala,
pod to streho devojčica,
devojčica lepa Mare.
Daj nam, Bože, dobro leto!*

*Misačko se postaruje, pomladije,
sunače je zmer jednako,
Bogu drago, Bogu milo.
Daj nam, Bože, dobro leto!*

Izpod slamnatega krova stopi gospodinja z darom v roki in s solzami v očeh obdaruje blagoslov želeče kresnice. Tudi ona je nekdaj kresovala v toplih kresnih večerih, dokler ji ni zasvetil poročni prstan na roki.

„Hvala, hvala, ker ste darovali, daj nam, Bože, dobro leto! — valuje dalje, dalje od doma do doma pesem kresnega večera. In čim više vstaja misačko lažnjivi, ki se pomladije — postaruje, na nočnem nebu in čim globokejša je nočna tišina ob bregovih Kulpe, tem jasneje donijo globoki molovi akordi pesem kresnic, dokler se ne izgubijo v dalje ob jutranji zori, želeči:

Daj nam, Bože, dobro leto!

Visoka pesem iz dni pradavnih, razlij svoj blagoslov na sleherni slovanski krov!